

[Henry Christensen.]

naturligt kan henvende sig med deputationer o. lign., som vi kender det i en række tilfælde.

Får vi det frem, som vi har ønsket det, gennem egentlige lovforslag, betyder det endelig, at det da bliver naturligere og nødvendigere, at folketinget så ikke alene beskæftiger sig med de øjeblikkelige anlægsudgifter, men også med, hvilke virkninger det får for de årlige driftsudgifter eller for væksten i disse. Der er altså en række ting her, der taler så stærkt, at det har været afgørende for vor stillingtagen.

Den højtærede finansminister var forleden, da han fremsatte finanslovforslaget, inde på nogle betragtninger om tillægsbevillingslov kontra finanslov. Vort syn på det, som den højtærede finansminister da var inde på, er, at vi bør søge i videst muligt omfang at få de store anlægsudgifter med på finanslovforslaget. Det var jo også netop hensigten med at udskyde tidspunktet for fremsættelsen af finanslovforslaget, uden at dette dog har givet sig udslag i, at vi har fået et mindre antal poster på tillægsbevillingsloven, snarere tværtimod. Men selv om man sætter rammerne af på finansloven, er det naturligvis ikke tilstrækkeligt. Derudover må det være sådan, at de store sager får deres særlige behandling gennem de selvstændige lovforslag, som vi her har bedt om.

I finansudvalget skete der sluttelig dette, at 9 medlemmer mod 8 medlemmers protest gennemførte, at man ikke ville imødekomme vort ønske om at få disse bevillinger frem til selvstændig behandling i folketinget. Jeg tror ikke, det var rigtigt og fornuftigt. Jeg tror ikke, det kan være rigtigt netop på et tidspunkt, hvor der er strid om behandlingsmetoden i finansudvalget, at gennemføre store udgifter med 1 stemmes majoritet. Det er for så vidt i strid med grundlovens klare bestemmelse. Det lader sig meget lettere forsvare, hvor der er almindelig enighed og tilslutning fra alle partier, men her, hvor en betydelig del af det høje tings medlemmer har ønsket en selvstændig behandling, forstår vi ikke, at den højtærede undervisningsminister har afvist det.

Forud for valget havde man ofte så mange andre synspunkter. Da talte den

højtærede minister smukt om, at han og hans parti i særlig grad ville søge at medvirke til, at vi kunne få et samarbejde i det høje ting, være imødekommende over for de forskellige grupper. Men når vi så ser det i praksis, god morgen, så ser det helt anderledes ud.

Vi fik en ny forfatning i 1953, hvorved vi afskaffede landstinget. For at sikre en rimelig stilling for mindretal — mindretal, som den nuværende opposition jo væsentlig overstiger — har man givet nye regler om adgang til folkeafstemning. Der er dog gjort undtagelse for så vidt angår skatte love o. lign., altså dér, hvor staten henter pengene ind, men hvis man også går den vej, at man får startet en række af de store udgiftslove — altså hvor pengene går den modsatte vej — på forventet tillægsbevilling, undergraver man den bestemmelse, som vi måske er mest interesseret i at få styrket. Det betyder, at man nok kan have den bestemmelse stående i forfatningen, men vi andre er frataget det magtmiddel, der ligger i den, og også frataget det magtmiddel, der ligger i at kunne forlange en frist forlænget ved handlingerne. Man går bare hen i finansudvalget og siger: vil I, de 9 medlemmer, give os en tillægsbevilling, så vi kan starte dette foretagende?

Det kan ikke være rigtigt. Det er en forkert og urimelig fremgangsmåde, og jeg har heldigvis også fået støtte fra mange sider i den opfattelse, jeg her har gjort gældende. Jeg kan såmænd citere mange, der har udtalt sig på linje med min opfattelse. Jeg kan bl. a. også citere nogle udtalelser af en af de højtærede ministre, den højtærede økonomiminister, der medens han sad som menigt medlem af det høje ting, bestræbte sig for med stor flid at varetage folketingets placering og indflydelse ved lovgivning, bevillingsmyndighed o. lign.

Jeg beder om tilladelse til et citat fra en udtalelse, den højtærede økonomiminister fremkom med i Politiken den 22. juli 1953 — det var dengang det ærede medlem hr. Erik Eriksen var statsminister og vi altså havde en regering af en helt anden art end den nuværende. Den højtærede økonomiminister sagde med hensyn til problemet om, hvor grænsen for finansudvalgets myndighed går: